

Inteligencija

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 8 | Nivo: Srednja škola

O postojanju i prirodi inteligencije bilo je više sporova nego o bilo kom drugom psiholoskom pojmu. Iako postoji više definicija koje se donekle razlikuju, teoreticari se slazu u jednom, da je inteligencija potencijal, a ne potpuno razvijena sposobnost.

Sam termin inteligencija potice od latinske reci "intellegere" koja znaci shvatiti, razumeti.

Jedna od definicija inteligencije je i ta da je to mentalna karakteristika koja se sastoji od sposobnosti za učenje iz iskustva, prilagodjavanja na nove situacije, razumevanja i koristenja apstraktnih pojmova, i koristenja znanja za snalazenje u okolini. Ne postoji, medjutim, opsteprihvacena definicija inteligencije, jer još uvek ne postoji opsteprihvacena teorija inteligencije, a definicija dolazi tek nakon teorije.

Nije rijec o necemu sto je opipljivo, vec o konstruktima, naucnim pojmovima. Nemoguće ih je vidjeti ili dotaci, ali ih upoznajemo preko njihovih svojstava i efekata.

Smatra se da ona predstavlja kombinaciju urođenih karakteristika nervnog sistema i razvojne inteligencije, oblikovane iskustvom i učenjem.

Istorija nauke nas uci da se pojmovi razvijaju stotinama godina pre nego sto se dodje do opsteprihvacene teorije, cak i kada se od pocetka zna da teorije na kojima su oni zasnovani imaju nedostatke. Kao dobar primjer za to mozemo navesti i pojam gravitacije, ili primjer toplote gde fizika i posle visevekovnog truda ostaje bez objedinjujuće teorije.

Takav je slucaj i sa psihologijom, po pitanju inteligencije.

Objedinjena teorija pojavljuje se na kraju, a ne na pocetku naucnog traganja, i ocekivati takvu teoriju pre nego sto se ozbiljno oforme pojmovi, znaci svako naucno istrazivanje unapred uciniti nemogucim.

Akademski orijentisani psiholozi su dugi niz godina istrazivali sustinu i strukturu inteligencije, odnosno, tragali su za osnovnim elementima intelektualnog funkcionisanja. I ovdje je bio postavljen krajnji cilj svake nauke - iza promjenljivih postignuca ispitanika na testovima otkriti stabilne izvore tih postignuca. Tako je u psihologiji sposobnosti, primjenom matematicko-statistickog postupka - faktorske analize, zapocela potraga za invarijantnim, za konstantnim, a ova potraga traje i danas.

Spearman je 1904. započeo faktorsko-analitička proučavanja postignuca ispitanika i formulisao prvu faktorsku teoriju sposobnosti poznatu kao dvofaktorska teorija ili teorija G - faktora kao osnovnog.

Spearman je formulisao zakon o univerzalnom jedinstvu intelektualnih funkcija koji kaže da se u svim testovima sposobnosti i u svim kategorijama intelektualne aktivnosti manifestuje jedna opsta funkcija, odnosno faktor koji je oznacio simbolom "G" (od general), a sve intelektualne sposobnosti se mogu izraziti kao funkcije dva faktora, jednog opsteg (G) i drugog, specifičnog faktora (S), koji je specifičan za svaku pojedinu sposobnost.

Po Spearman-u, "G" faktor je iznos opšte mentalne energije, urođen je i nevaspitoljiv, dok su specifični faktori, odraz efikasnosti specifične mentalne energije, podložni vaspitnim uticajima. "G" faktor treba razumjeti u kontekstu njegovih neogenetičkih zakona (zakon iskustva, zakon odnosa i zakon korelata) koji predstavljaju psiholosku interpretaciju statistički dobijenog "G" faktora.

Thurstone (1938) je primjenjujući novu faktorsku tehniku (multifaktorsku analizu) koju je sam razvio dosao do sedam primarnih faktora inteligencije (to su: S - spacijalna (prostorna) sposobnost, P - perceptivni faktor, N - numerički faktor, V - verbalni faktor (odnosi se na sposobnost razumijevanja rijeci, njihovih odnosa i verbalnog zakljucivanja), M - faktor pamćenja, W - verbalna fluentnost (sastoji se u brzom proizvodjenju rijeci), I - faktor induktivnog), i pri tom negirao postojanje generalnog faktora.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com